USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **A. K.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2017, č. j. OAM-715/ZA-ZA05-K01-R2-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 25. 7. 2017, č. j. 58 Az 2/2017 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobní námitky neshledal důvodnými.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a vzhledem k obsahu kasační stížnosti též podle § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Navrhoval zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti ve prospěch přijatelnosti kasační stížnosti uvedl, že krajský soud *„nesprávně reflektoval skutečnosti, že žalovaný při svém rozhodování neakceptovatelně nevyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící stěžovateli s ohledem na*

nepřijatelné podmínky v ukrajinských věznicích dosahujících úrovně nelidského zacházení a mučení.“ Uvedené pochybení mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[5] Blíže k této otázce uvedl, že namítal již v žalobě hrozící vážnou újmu spočívající v nepřijatelných podmínkách v ukrajinských věznicích a s ohledem na svoje odmítání výkonu branné povinnosti je reálně vystaven trestu odnětí svobody právě v ukrajinské věznici. S vypořádáním uvedené žalobní námitky krajským soudem se neztotožnil. Namítl, že ač žalovaný vycházel při rozhodování ze správných informací o tom, že za nenastoupení vojenské služby na Ukrajině hrozí nezanedbatelný trest odnětí svobody, přesto v této souvislosti opomněl vypořádat ohrožení stěžovatele odnětím svobody v ukrajinské věznici. Za formalistické považoval závěry žalovaného i krajského soudu, že stěžovateli dosud nebyl doručen povolávací rozkaz a jeho obavy z odvedení do armády proto nejsou opodstatněné. Stěžovatel měl za to, že s ohledem na jím vyjádřenou neochotu nastoupit do ukrajinské armády se měl žalovaný i krajský soud zabývat i následky (neakceptovatelnými podmínkami v ukrajinských věznicích), jež by mohly vést k porušení čl. 3 a 5 Úmluvy, a byly by tudíž důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Obavy z porušení čl. 3 Úmluvy v případě nuceného vycestování stěžovatele na Ukrajinu a jeho ohrožení omezením osobní svobody nepochybně existuje, žalovaný tuto otázku úplně pominul a nezabýval se jí. Své rozhodnutí tak zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Tuto vadu nenapravil ani krajský soud, „*tudíž vadou nezákonnosti zatížil i samotný Rozsudek.*“

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svém dosavadním postoji a ztotožnil se s odůvodněním napadeného rozsudku. Odkázal na své vyjádření k žalobě, v němž zaujal stanovisko k otázce, která je obsahem jediné kasační námitky, shodně uplatněné i v řízení o žalobě. Zdůraznil, že stěžovatel v průběhu správního řízení nikdy netvrdil, že mu byl doručován povolávací rozkaz nebo že by si jej převzal. Pouze obecně uváděl, že v případě návratu na Ukrajinu bude na hranicích zadržen a odeslán do války. Trestného činu vyhýbání se nástupu do vojenské služby se nedopustil, proto jeho obavy z možného nástupu výkonu trestu odnětí svobody jsou pouze hypotetické. V průběhu správního řízení ostatně tyto obavy ani netvrdil a poprvé je vyjádřil až v žalobě. Žalovanému tudíž nelze vytýkat, že se ve správním řízení nezabýval otázkou úrovně ukrajinského vězeňství.

[7] Žalovaný poukázal také na to, že v kasační stížnosti jediná uplatněná námitka se shoduje s tou, uvedenou již v žalobě. Krajský soud se však se všemi žalobními námitkami podrobně zabýval a přezkoumatelně své závěry odůvodnil. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout jako nedůvodnou.

V.

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[9] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikaturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě zopakoval jednu z námitek, které uplatnil již v žalobě. Fakticky se tak stěžovatel v kasační stížnosti domáhal opětovného přezkumu závěrů obsažených v napadaném rozsudku. Tento přezkum však podle obsahu kasačních námitek požadoval pouze v rámci svých vlastních zájmů, aniž by se měly při posuzování namítaných kasačních důvodů řešit i právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, resp. aniž vyplynula potřeba tzv. judikaturního odklonu od výkladu přijímaného v otázkách stěžovatelem nastolených, nebo aniž by krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a jeho rozhodnutí by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud nezjistil žádné pochybení té intenzity, jež by nasvědčovalo závěru, že stěžovatelovy výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jeho postavení či mimo jeho vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. Jinými slovy, důvody přijatelnosti kasační stížnosti soud neshledal.

[10] Nejvyšší správní soud ověřil, že se krajský soud v napadeném rozsudku jednotlivě vyjádřil k uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Poukázal na důvody stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany (obava z nástupu do armády), zohlednil výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a důkazy a tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy, aniž se přitom dopustil odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci. Krajský soud se neopomněl zabývat ani v žalobě prvně uplatněnou námitkou hrozby trestu odnětí svobody v kontextu stěžovatelovy neochoty nastoupit do armády a vyložil, že uvedenou otázku nebyl žalovaný povinen řešit, netvrdil-li ji stěžovatel v průběhu správního řízení.

[11] Nejvyšší správní soud tak jen pro úplnost dodává, že se otázkou obav z odvedení do armády obecně, jakož i ve vztahu k aktuální situaci na Ukrajině, zabýval opakovaně (viz např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 - 24, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 Azs 175/2016 – 26, nebo ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 263/2016 - 30). V žádném z těchto případů neshledal tuto obavu obecně jako azylově relevantní. Shodně je tomu i ve stěžovatelově případě. Pouhá averze k vojenské službě sama o sobě nemůže zakládat azylově relevantní důvod.

[12] Jedná-li se o tvrzenou *„absenci vyhodnocení vážné újmy spočívající v podmínkách výkonu trestu odnětí svobody dosahující míry nelidského zacházení a mučení“*, lze opět poukázat na ustálenou judikaturu kasačního soudu. Z ní zřetelně vyplývá požadavek, že v případě doplňkové ochrany musí být tvrzená skutečnost o hrozbě nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, jíž se v kasační stížnosti dovolává i stěžovatel, ze strany žadatele prokázána v intencích „reálného nebezpečí“ mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, nebo ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58). To v posuzované věci nebylo splněno a v tomto smyslu se vyslovil v napadeném rozsudku také krajský soud.

[13] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na stěžovatelovy námitky.

VI.

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu